

Karpaták 11.8.2012

Vlado Bilík

Po trojtýždňovom júlovom pobyte za veľkou mláskou, kde môj cyklistický tréning spočíval najmä v dodržiavaní pitného režimu, nazývaného v tamojších končinách „beer flights“, a v rozhovoroch s kolegom Johnom z Modesta – amatérskym pretekárom, drukujúcim Petrovi Saganovi na Tour de France (ako kalifornský cyklista ho, samozrejme, dobre pozná), teda, aby som túto jednoduchú vetičku dokončil, po trojtýždňovom pobyte za veľkou mláskou som na účasť na tohtoročnom Karpatáku ani nepomyslel. Prispela k tomu i spomienka na vlašajšie týranie a sklapnutie po 130. kilometri. V kútiku duše túžba asi zostala, lebo som do práce začal jazdiť na horáku, čo denne vydalo 60 km, a raz som prevetral aj cesták. Lámať ma začal Roman Rybanský, ktorý mi aj oznámil termín konania – a nech sa vraj nebojím, tento rok to bude iba 160 km. Definitívne ma zlomil Mišo Motýľ, ktorý mi poslal e-mail s propozíciami a prezradil, že jeho tréňovanosť sa náramne podobá na tú moju. Uzatvorili sme kompakt, že budeme spoločnými silami kontrolovať zadné čelo pelotónu.

V deň D bolo dosť chladno: Marián Dlhý, ktorý sa opäť podujal akciu zachrániť, neskôr v cieľi zo svojej mašinky vyčítal, že priemerná teplota bola 17 stupňov. Okrem toho hrozil dážď – a tá hrozba nebola planá. Keby aj bola, na mnohých miestach, kde sme dážď zmeškali, sme to napravili tým, že sme sa vzájomne sprchovali zadnými kolesami.

Na pezinskom kruháči pri Hypernove sa nás stretla slušná kôpka: skoro 60 duší (rátam bicyklové). Chýbalo iba pár nesmelých členov, ktorých odradili nároky Karpatáku a radšej si zašli na rekreáciu do Pyrenejí (to sú také zahraničné Malé Karpaty). Ako sa ukázalo, Dunajská Lužná tvorila hrdých 20% populácie. Roman si ako talizman, aby s nami vládol držať krok, obliekol tričko, ktoré mu s podpisom a venovaním osobne daroval jeho obdivovateľ menom Peter Sagan. Odprevať nás prišiel samotný veľkňaz klubu Meďo Féder.

Štart ma ako obvykle zastihol nepripraveného, našťastie si ktosi vyžiadal tajmout, lebo chcel skúsiť novú navigáciu a akosi sa mu nepodarilo nakopnúť ju. Cestou na Babu sme sa slušne rozohriali a cestou do Perneku slušne vychladili. Dolu som bol dokonca skôr ako Broňa, jediná to dievčenská zástupkyňa. Ako sa vzápätí ukázalo, dôvodom môjho vynikajúceho výkonu bolo, že jej brzdilo koleso.

Po zhromažďovacej prestávke v Perneku sa utrhli rýchlici a ja som sa nalepil na druhú vlnu. Tento, prepytujem, pomalší balík však mal taký zlovyk, že sa rozjedoval pred každým strmším stúpaním, na každej ostrej zákrute, na každom priecestí, skrátka všade tam, kde rozumný človek spomalí. Asi patrí medzi najrozumnejších, lebo v okamihu boli vždy všetci kusisko predou mnou. Na rovnej ceste som ich s vypätím síl horko-ťažko dobiehal. Po dvadsiatich minútach tejto drezúry som začínal dostávať krče do pravého lýtka: no zbohom, a to sme ešte len v Sološnici. Našťastie na ústup zatrúbil aj Mišo, ktorý dovtedy veľmi aktívne prispieval do tejto gymnastiky. Vytvorili sme balík v počte dvoch kusov; sem-tam sme poslúžili ako prestupná stanica pre rýchlejších a zriedkavejšie pre tých, ktorých sme dobiehali, keďže balík sa naďalej rozpadával. Mišo ma naučil, ako sa vo dvojici strieda, kam sa mám umiestniť, keď je bočný vietor a podobné veci. Fičali sme takto v mierne protivnom vetre a daždi až do Jablonice, kde bola prvá dlhšia prestávka, zima a nad nami tmavé mračná.

Cestu do Brezovej mám rád, lebo je krátka, malebná, má nový povrch a ľudia sa už obvykle tak nebláznia. Potom prišlo Bradlo, tri a pol-kilometrový stupáčik s prevýšením 250 m. Mám ho tiež rád, ale až keď sa ide dolu. Hneď na začiatku nástupu som zapikoval do priekopy. Tak ťažko to totiž začalo ísť, až sa mi zazdalo, že vzadu sa mi nepodarilo zaradiť najväčšie koliesko. Pozrel som sa na prehadzovačku, čo bicykel okamžite využil a svojvoľne sa rozhodol, že sa ideme pást. Ustál som to síce, ale balík s Mišom a Duškym mi ušiel. Dlhú som ich mal na dohľad, fučal som, stenal, napredoval závratnou rýchlosťou (od slova zavrútiť), všemožne som sa utečencov usiloval dostihnúť, ale všetko bolo márne: vzdáľovali

sa neochvejne ako slovenské medaily v Londýne. Na Bradle sa nakoniec ukázalo, že som naháňal niekoho iného.

Po skompletovaní stádečka nás Marián s Dušanom nahnali do hrče, pofotili a pustili späť do Brezovej. Odtiaľ sme sa prepracovali do Košarísk, kde sme mali objednaný obed v penzióne U Juhása, čím sme aspoň čiastočne vykompenzovali deficit Róbertov v pelotóne. Prostredie príjemné, personál milý a ochotný, obsluha rýchla, strava výborná, cena vysoká. Vraj bio. Ústavná väčšina usúdila, že v budúcnosti by stačilo aj niečo menejcennejšie.

Po dobrom obede sme sa my retardovanejší pustili do Vrbového popredku. Rýchlici okolo mňa prefrčali, ale podarilo sa mi zahákovat' za druhú skupinu. Vlni som tempo balíka nedokázal udržať ani len dolu kopcom, tentokrát sa mi to, napodiv, hoci opäť s námahou, podarilo. Na môj vkus sa šlo prirýchlo (miestami dobre vyše 60 km/h) a zaoberal som sa gramatickými predstavami o tom, kto-čo by zo mňa našiel v prípade prvého pádu jednotného čísla. Balík mi ušiel až v tiahlych stúpaniach pred Vrbovým, a to tak ďaleko, že som nezbadal, či sa zastavili v krčme alebo nie. Chcel som pre istotu zaparkovať, keď sa za mnou objavil Mišo a vraj, nie, nie, tu sa nestojí. Tak sme to do Trstína začali ťahať spolu. Mišo sa rozhodol spočítať, koľko tých hupákov vlastne je, lebo v pelotóne panovala ohľadom tejto vážnej otázky nejednotnosť. Pamätanie si veľkých čísel ale odoberá energiu, a tak asi po štvrtom kopčeku som sa opäť ocitol sám: keď som sa raz obzrel, Mišo bol zrazu dosť vzdialený. Vidím, že miesto pedálov krúti hlavou a z pohybu úst mu na diaľku čítam: „Do kelu (a to zjemňujem), bolo to tri celé štrnásť, či štyri celé trinásť?“ Vlastne som sa ho potom zabudol spýtať, či dorátal a koľko narátal.

Mne sa išlo z nepochopiteľných dôvodov dobre a dokonca som mal veľké šťastie, lebo ma jeden spolupútnik na oranžovom bicykli predbiehal práve v okamihu, keď mi pri radení prepadla reťaz cez veľkú pílu, čo ma normálne prinúti zosadnúť, začierniť si ruky od oleja a stratiť motiváciu. Keď to oranžový kolega zbadal, otočil sa bez toho, že by zapikoval do priekopy (v tom som lepší ja), a kričí: „Rýchlo, prehod' na vegetku!“ (Alebo to bol vegeták?) Z môjho prirodzene hlúpeho výrazu tváre aj na diaľku pochopil, že neviem, o čom je reč. „Prehod' na malé, tridsaťšestku, či čo to tam máš!“ V hlave sa mi rozsvietilo, urobil som podľa návodu a stal sa malý zázrak: reťaz vstala z mŕtvych. V Trstíne mi potom kolega vysvetlil, že práve na ten účel je tu na kľuke aha tento cuplík. A tak som si aj rozšíril terminológiu, aj nadobudol nové odborné vedomosti, aj zostal v hre. Doma som si pozrel, čo to tam vpredu vlastne mám, a zistil som, že je to 50/34. Vegetka.

Stále bolo dosť chladno, preto nám pookriatie v trstínskome dvorci prišlo celkom vhod. Po rozbehu sa mi opäť podarilo prišpendliť sa na koniec druhého balíka, v ktorom boli okrem iných Marián i Dušky, a opäť som sa držal s len vypätím všetkých síl. Povedal som si, toto určite dlho nevydržím, ale nevadí, aj tak už presluhujem. Napodiv to ale stále šlo, dokonca kdesi za Dolnými Orešanmi, keď ostatní v miernom klesaní oddychovali, som sa pyšne usadil na čele a dosť dlho tam vytrval. Po skončení Marián so smiechom poznamenal, že ma nechali riadne vyvetrať. Klasický príbeh o tom ako Tom Sawyer natiera plot. Nakoniec sa zľutovali a ja som zaostal o pár konských dĺžok (aj s vozom). Dokázal som ale odstup držať, poháňaný obavou, aby som si neprešvihol odbočku na „Červák“, čiže Červený Kameň. Vedie tam poldruhakilometrový boľavo strmý úsek nie bohvieako kvalitnej cesty, ktorý sa zdá byť dlhší, než je v skutočnosti, a ktorý nás zasa oddelil. Nepočkali hore so slivovicou, koľuhy. Prijemenou odmenou za vynaložené úsilie tak zostala iba cesta dolu do Píly. Napadlo mi, že na hornom konci dediny by mal byť nápis Veľká Píla a na dolnom konci Malá Píla. Tak by miestne tabule mohli fungovať aj ako návod pre cyklistov. Podpílený som zasa ťahal, čo to dalo, a k balíku som sa priblížil presne pred križovatkou na hlavnú cestu. Ale beda, ako som už spomenul vyššie, ostré zákruty sú pre cyklistov ako červené súkno pre býkov: vydráždia ich do besných nástupov. V okamihu boli všetci nedostižne predo mnou a stále sa vzdalovali otrasným spôsobom, v zhode s kvalitou asfaltu na tomto úseku. Naš odstup sa nakoniec ustálil asi na 200 m, lebo sa minuli ostré zákruty a železničné priecestia. Šliapal som tuho aj pri klesaniach, mojím jediným cieľom bolo zostať na dohľad, lebo nikdy neviem trafiť na odbočku do Harmónie. Podarilo sa, od soboty dočasne viem, že je to hneď na začiatku

Kráľovej. Po odbočení sa v skupine asi začalo konverzovať, lebo som sa na ňu začal doťahovať. Presne v Harmónii, medzi gigantickými asfaltérskymi mechanizmami, som sa dokonca dotkol zadku balíka, ale už sa mi doň nepodarilo vopchať. Bol to posledný dotyk: odvtedy sa až na jedného odpadlíka všetci konzistentne vzdávali. Z Harmónie po Zochovu chatu sú to štyri čoraz strmšie kilometre, a ten odpadlík to ku koncu radšej bral zo strany na stranu. Do vytúženého cieľa sme obaja dorazili prakticky súčasne. Tachometer mi ukazoval sľúbených 161 km a na Zoške sme konečne spoznali, čo je to slnko. Po chvíli dorazili aj ostatní: závoj podľa sľubu tvoril Mišo Motýľ, ale bol sám, lebo ja oportunista som ho zradil. Po stručnom vyhodnotení a fotení sme sa rozbehli dolu. Cestu z Modry do Pezinku nemám rád, lebo je úzka a obsypaná autami, ale tentoraz to nebolo najhoršie. V Pezinku sme si dali stretnutie v reštaurácii Barrel pri Hypernove, kde sme sa porozprávali, najedli a nešoféri si dali miestne nefiltrované nepasterizované svetlé i tmavé pivo. Šoféri neboli ukrátení, lebo pivo ochotne načapujú aj do plastových fliaš.

Ak sa vám zdá, že tento doják páchne samochválou, veru máte dobrý nos. Ako povedal Hašek, skromnosť je ozdobou muža a pravý muž sa nemá zdobiť. Dovidenia o rok.

Dunajská Lužná 14. august 2012